

פנט, יאיר

בן יחזקאל ופסיה. נולד ביום ו' בטבת תש"י (26.12.1949) בקרית טבעון. מקטנותו היה ילד ער ושמח. הוא למד בבית-הספר היסודי "רימונים" ובמגמה ההור-מניסטית בבית-הספר התיכון על שם גרינברג — שניהם בקרית טבעון. היה חבר תנועת "הנוער העובד" מנעוריו ועד לגיוסו לצה"ל. הוא אהב במיוחד לאסוף חפצים שונים כגון: סימני דרגות, אותות וסמלים של חטיבות, תרמילים ריקים של כדורי רובה ותרמילי תותחי הטנקים של אותם הימים, ואמנם היה לו אוסף נדיר. כן הקדיש זמן גם לאיסוף בולים ולק-ליעה למטרה. הוא אהב גם מוסיקה ואוסף התקליטים שלו הכיל הרבה פזמונים מודרניים, שהיה יושב ומאזין להם. כן היה חובב צילום ומצלמתו ליוותה אותו בכל דרכיו, בתנועה, בספורים ובטיולים הרבים. בעזבונו נמצאו מאות תמונות ושקופיות מכל התקופות, מסודרות באלבומים ובמחסניות של שקופיות. מגיל תשע התחיל לקרוא בשבועונים "במחנה", "במחנה נח"ל", "במחנה גדנ"ע" וכדומה. הוא הרבה גם לקרוא ספרים על נושאים רציניים ביותר. אהבה מיוחדת אהב את ידיעת הארץ והיה מן היחידים בין חבריו בתנועה שלא החסיר אף טיול או סיור, שאורגן על-ידי התנועה, או על-ידי חבריו. לכן הכיר כל ואדי וזכר כל דרך ושביל שעבר במסעותיו הרבים. הוא היה מצטרף אל אביו ברוב האירועים הצבאיים שבהם אפשר היה לשתף בני משפחה (כגון מצעדים צבאיים, מסדרי ענידת כנפיים, סיום קורסי קצינים, מפגנים וכדומה), והתמצא היטב בכל הכרוך בכך. מורו בבית-הספר העיד עליו כי יאיר לא למד בצורה מקובלת לפני מבחן ולמען הציון והוא הסתפק בהצלחה במבחן ללא ציון גבוה במיוחד, אך עניינו בלימוד היה אמיתי. הוא קרא הרבה והבין את הקשרים ההיסטוריים-האנושיים בין העמים ובין האישים השונים. כנראה שהשתיקה ובילוי הזמן בבית בקריאה אינטנסיבית יצרו בשבילו מין ארץ אוטונומית ושטח משלו. הוא הרבה גם להתעניין בתחום הפוליטי והמפלגתי של המדינה. בגיל צעיר למדי כבר קבע את דעותיו והשתתף בויכוחים, שהיו חלק מההווי בארוחות משפחתיות. עקב התעניינותו בכל הנעשה בארץ בשטח החברתי, הכלכלי והפוליטי ועקב הרבותו לקרוא בנושאים אלה היה לבעל ידע ודעה מבוססת. מטבעו

היה שקט ודבריו נאמרו תמיד ביישוב הדעת. הוא לא היה עקשן ואפשר היה לשכנעו בדברי הגיון. נעים היה להימצא בחברתו וחבריו אהבו אותו. כי לא נטר איבה לאיש ולא שמר בלבו כעס או רוגז. יאיר היה נער מסודר להפליא. הפתקים והיומנים שלו מימי לימודיו בבית-הספר נשמרו אצלו בסדר כרונולוגי ולפי נושאים. הוא היה טוב לב ואהב לעזור לחבריו ולהוריו ותמיד סייע בתיקונים קטנים בבית. חודשים אחדים לפני גיוסו עזב את הגרעין שהיה חבר בו ועם חבריו יצא לכל המחנות, לימי העבודה במשקים, ולשם התערות. בשיחת חברים הסביר את סיבת עזיבתו: "גדלתי יחד אתכם בטבעון ולא חסר לי מאומה. אם אצא אתכם לצבא, לנח"ל, אמשיך להיות באותה חממה במסגרת הצבא. אך ברצוני להכיר את ישראל, את ישראל השנייה. לכן החלטתי לעזוב את הגרעין".

יאיר גויס לצה"ל באוגוסט 1968 והתייצב למבחני-טיס, אולם בגלל ליקוי בעינו נפסל. הוא הוצב לחיל הצנחנים ולא היה גבול לאשרו. אולם פעם בשעת ריצה נקרע שריר רגלו, והוא נאלץ להפסיק את האימונים ולהמתין למחזור טירוני הצנחנים הבא. אבל הוא לא רצה להמתין, ביקש לחזור לקלט ושם התנדב ל"גולני". שם (לפי שסיפר אחרי כן) לא נתגלתה בו כל מגבלה פיזית וללא קשיים התאמן יחד עם כל החיילים. כך שירת שנתיים ימים בלי להתלונן ובלי לדבר על עייפות ומאמץ פיזי. להיפך, מאז גיוסו התחשל גופו והוא התחסן הוא רצה להגיע למעמד לא בזכות אבות, כי אם בזכות עצמו. הוא לא רצה שידעו בצבא שהוא בנו של קצין בכיר ולא רצה להתבלט ולהתהדר בכך. הוא אהב מאוד את משפחתו ואת ביתו. בשעה שאביו חלה ואושפז בבית-החולים במשך שבועות מספר הרבה לבקר אצלו וביקוריו היו לו מקור עידוד ושמחה ובה בשעה היה תומך באמו ועוזר לה. ביום ל' באב תש"ל (1.9.1970), נפל, בפעולה מבצעית בגבול הלבנון. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בחיפה.

לאחר נפילתו הוציאו ההורים ספר הנושא את השם "יאיר" ובו משיחות חברים עליו וממכתביו; מתרומת מר' אלישר ניתנו בשנת 1970 — 1971 שתי מלגות לימודים על-שמו לשני סטודנטים מחוסרי אמצעים; כן נקבעה פינה באולם ההר-צאות של בית-הספר התיכון על שם גרינברג לזכר שלושה מבוגרי בית-הספר שנפלו במלחמת ששת הימים ולאחריה, ויאיר אחד מהם.